

- Na nézzük csak... most...: itt vagyunk.

Sára és Dani a csónakjuk mellett állnak a hátizsákjaikkal és egy nagy táskával, ami Dani fényképezőgépét rejt. Épp egy óriási térképen nézegetik, vajon közel járnak-e már. Nagyon elmélyülten böngészik a térképet, hisz ismeretlen terepen járnak. Egy igazán különleges országban: hallgassátok csak, miért olyan egyedülálló ez a hely!

Az országot négy folyó szeli keresztül, de ezek nem akármilyen folyók ám! Mindegyik színes, partján egy-egy különleges faluval, melyek lakói régóta azon fáradoznak, hogy folyamatosan megőrizték, sőt, egyre élénkebbé tegyék a saját folyójuk színét.

Már ez sem lenne hétköznapi látvány! Képzeljétek csak el egy élénk sárga, vagy vörös folyót!

A gyerekek egy régi, különleges útikönyvben azt is olvasták, hogy ez a négy folyó az ország határán egy hatalmas vízesésben torkollik össze. Egy olyan szemképráztató tüneményben, ami minden arra járó igazi csodálattal tölt el. A négy folyó keveredéséből ugyanis, ahogy hatalmas erővel zúdul alá, egy szikrázó, ragyogó, minden irányba a szivárvány színeit tükröző csoda születik, ahogy megcsillan rajta a nap fénye. Olyan erőteljes, tiszta és megkapó, hogy örömet és gyógyulást hoz mindenki szívébe, aki a közelébe kerül.

A gyerekek már napok óta ezt a vízesést keresték.

A forrásától kezdve végigveztek a sárga folyón, és épp elérték a vízesés előtti kikötőt. Most szállnak ki a csónakjukból, csak egy rövid séta van hátra. Már hallják, ahogy a víz megnyugtató morajlással zúdul alá a közelben.

- Sára, én annyira kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz! – szól Dani. - Rengeteg fotót fogok készíteni, hogy mindenkinek megmutathassam!

- Gyerünk! – szól Sára. Mindjárt odaérünk!

Tizenöt perc múlva meg is érkeznek. Az út egy kanyarulata után eléjük tárul a vízesés látványa.

- Te jó ég! Ez meg mi? – hallatszik meglepett hangjuk.

Tényleg ott a vízesés, de sehol a várt csillogás, a szivárványos párafüggöny, az ezerszínű varázslat!

A víz piszkos-barna, súlyos áradatként zúg alá a sziklákon megtörve.

Egyáltalán nem olyan, mint amire számítottak.

- Mi ez az egész? – kérdezi csalódottan Dani.

- Nem tudom – feleli Sára. – A sárga folyón még minden jónak tűnt. Mi lenne, ha megnéznénk egy másikat? Hátha ott megtaláljuk a választ.

Szótlanul visszasétálnak a csónakjukhoz, hogy megnézzék, melyik folyón evezhetnének fel. Hamarosan rábukkannak a zöld folyó torkolatára, ami szép, élénk zöld szalagként kanyarog felfelé a dombok között.

A faluhoz közeledve minden egyre zöldebb lesz. A fák, rétek és bokrok természetesen azok, mint mindenütt, de egyre több, oda nem illő dolog is smaragdszínben pompázik. Zöldek az utak, a kerítések, aztán meglátják a házakat is... Zöldek a tetők, a kerti padok, még a járólapok is. Ráadásul a házaknak nincsen ablaka.

A faluban kevesen vannak, azok is el vannak foglalva a dolgukkal – mégis megszólítanak egy járókelőt, aki kevésbé tűnik sietősnek.

Janónak hívják, és jól megnézi magának a két messziről érkezettet.

A gyerekek szóba elegyednek vele, és hamarosan sok érdekességet megtudnak a teljesen zöld faluról és lakóiról.

A házakon azért nincsenek ablakok, hogy ne vonja el a figyelmüket a dolgaikról. – Ha esik az eső, nem lesz kedved kimenni – mondja Janó. Ha viszont süt a nap, akkor máris szaladnál kifelé. – Itt mi magunk döntjük el, hogy mikor mit csinálunk, nem hagyjuk, hogy a külső dolgok befolyásoljanak minket – magyarázza.

A gyerekek megtudják azt is, hogy a falu lakói számára nagyon fontos a folyó színének tökéletes zölden tartása. A szokásos teendők mellett generációk óta mindent elkövetnek, hogy természetes anyagokkal ragyogó zöldre fessék a vizet, de hogy milyen okból, arra csak bizonytalan választ tudnak adni. Azt mindenki tudja, hogy ennek valami köze van a vízeséshez.

Ugyan már! – nevet fel Janó a felvetésre, hogy mégis barna és zavaros színű a vízesés. Színes az, mint mindig is volt. A gyerekek nem nagyon tudják meggyőzni az ellenkezőjéről.

Megtudják viszont, hogy a nem messze lévő piros faluban szeretnek mindenféle régi dolgokkal foglalkozni: sok atlasz és könyv található náluk, amikből hátha megtudnak valamit erről a rejtélyről.

Janónál töltik az éjszakát, és másnap korán reggel elindulnak, hogy a lehető leghamarabb eljussanak a piros faluba.

A piros téren, a piros tetejű, piros ablakkeretes házak között érdeklődéssel fogadják a látogatókat. Kikérdezik őket, mi járatban vannak, s amikor megtudják, hogy a vízesés miatt jöttek, láthatóan büszkén kérdezik: - Na, szép piros már a színe?

Amikor megtudják, hogy a vízesés teljesen barna, egy csöppet sem csüggednek. – Na, az már nincs is olyan messze a pirostól. Ha eleget olvasunk, tanulunk és kutatunk, hamarosan elérjük, hogy tündöklő vörös legyen ez a méltán nagy híré látványosság!

Másnap reggel újra csónakba szállnak, és búcsút intve a parton állóknak a kék folyó felé veszik az irányt.

Útközben rengeteg idejük van gondolkodni.

- Ki gondolta volna, hogy idáig jutunk? Csak a vízesést akartuk megnézni, és végül milyen messzire értünk!

- Erre én sem számítottam. De olyan furcsa minden. A falusiak mindent megtesznek azért, hogy a folyót a saját színükre változtassák, de hogy a vízesés piszkosbarna, arról nem is akarnak tudomást venni.

- Pedig épp az lenne a fontos, nem igaz?

- Olyan, mintha már csak arra használnák a könyveiket, hogy megnézzék, kellően rózsaszínben látnak-e mindent. Úgy tűnik, rég elfelejtették, mire is szolgáltak egykor.

- Nézd csak az utcanévtáblákat! – szól Sára a mélykék színű faluba érve. - Mint valami rejtvény: kék alapon kék betűk – Itt aztán nem lehet könnyű megtalálni valakit! – neveti el magát.

Dani felnéz a magas házakra. Néhány tetőn távcsövek láthatók, de furcsa módon nem az ég kékje felé, hanem mind lefelé néznek. A falusiak nem igazán akarnak tudomást venni a gyerekekről, láthatóan fontos megbeszéléseket, helyenként parázs vitákat folytatnak mindenféle érthetetlen témában.

Sári és Dani már csaknem feladja, hogy dolgavégezetlenül távozzék a faluból, amikor egy férfi sétál el mellettük a – furcsa módon – nem kék, hanem sokszínű kutyájával. Sára megkérdezi, hogy megsimogathatja-e a kiskutyát, a férfi pedig örömmel elegyedik szóba velük.

- Ti nem idevalósiak vagytok, igaz? Valójában én sem. Egy kicsit odébb lakom, az erdőben.

- Akkor hátha tud nekünk segíteni. Azért jöttünk, hogy lássuk a messze földön híres szivárványszínű vízesést, de helyette csak egy zavaros barna zúgót találtunk – kezdett panaszkodni Dani. Miért fontosabb mindenki számára a saját folyója színe, mint a vízesése?

- Nahát, én meg pont olyanokat keresek, akiknek vannak kérdései- mondja erre az idegen. Tudjátok, ha valamit meg akartok érteni, olykor segít, ha kicsit távolabbról néztek rá – úgy jobban látszik a teljes kép. Régen ebben a faluban is úgy gondolták, hogy segít a távolság, ezért is vannak mindenfelé ezek a távcsövek.

- Mi tényleg szeretnénk tudni! – mondja Sára és Dani egyszerre. - Láttuk a vízesést, és ez így nincs rendjén! És közben minden faluban azt gondolják, hogy jól tesznek azzal, ha még tovább színezik a saját folyójukat.

- Valóban, mindannyian ezzel vannak elfoglalva – bólint a férfi. - Mindenki a saját színét tartja a legfontosabbnak, miközben az a csoda, amiért valaha együtt dolgoztak, lassan elenyészik.

- De mit tehetünk, ha az emberek hallani sem akarnak a változásról? – kérdezi Sára.

- Szerintem csak egy mód van rá – feleli a férfi. – Felesleges vitatkozni, vagy győzködni őket. A vízesést újra tisztává és ragyogóvá kell tennünk. Akkor majd minden színes-falubeli újra részesülhet az örömből, és talán ő maga lép a változás útjára...

- Jó-jó, de hogyan fogjunk hozzá? – kérdezi Sára.

- Az erdő közepén, ahol élek, van egy apró forrás. A legendák szerint egykor három nagy folyó fakadt onnan, de most csak egy hatalmas kerek kőtömb mögül szivárog egy kis csodálatosan tiszta vizű ér. Megpróbáltam egyedül elmozdítani a követ, de sehogyan sem sikerült. Egyébként Brúnó vagyok. Ha akartok segíteni, gyertek, megmutatom, mit találtam!

Azzal útra is keltek. A gyönyörű, erdős részre érve mindannyian magukhoz ragadtak egy-egy botot, s egy kellemes túra után, mélyen bent az erdőben egy nagy tisztást találtak, annak a közepén meg egy kerek dombra leltek. A dombtetőről gyönyörű kilátás nyílt a völgyre, ahol a négy folyó haladt el a négy színes falu mellett, s ahol a távolban egymásba torkolltak.

- Nézzétek csak! – mutat hamarosan Brúnó egy kövekből álló négyzetre.

Egy gyenge vízszugár szivárgott onnan és folyt le átlátszóan, tisztán a fehér kövekre. A víz kristálytishta – se nem piros, se nem sárga, se nem zöld, se nem kék.

Sára és Dani boldogan néztek egymásra: - Érezték, ez lesz az!

- Ez most még csak egy kis forrás, de talán helyre tudnánk állítani a víz áramlását – mondja Brúnó.

Dani közelebb lép a forráshoz, s látja, hogy a vízszugár egy nagy kerek kő alól tör elő.

- Nézzétek, három lyuk van a tetején!

- Hozzátok a botokat!

Mindhárman beillesztik botjukat a nagy kerek kő egy-egy mélyedésébe, majd teljes erőből nyomni kezdik a követ.

- Mozdul...! Csak még egy kicsit toljátok! – biztatja őket Brúnó.

És akkor megtörténik! A kő megmozdul, a szökőkút szivárgása pedig három erőteljes vízszaggá duzzad. Brúnó, Sára és Dani félreugranak, hiszen cipőjük máris tocsog a vízben.

A kristálytisza víz egyre gyorsabban hömpölyög, le a dombon, a tisztáson, az erdőn át, egészen a színes folyókig. Hosszú idő után most végre szabad utat kapott.

Brúnó, Sára és Dani az új folyók mentén elindulnak vissza a völgybe. Amerre haladnak, a színes folyók színe is fokozatosan világosodik.

- Nézzétek csak! Az emberek is észrevették! – mondja boldogan Brúnó. – Menjünk, nézzük meg a vízesést!

A vízesésnél mindenki feszülten figyel: Vajon mi történik?

A víz mind erőteljesebben ömlik, a színe eleinte egyre világosabb barna, míg végül lassan újra átlátszóvá válik.

- Ez csodálatos! – sóhajtják az emberek.

A Nap épp a vízesés fölé ér, és a felhők mögül előbújva egy fénysugara megcsillan a lefelé áramló tiszta vízen. Ahogy az egyesült folyók egyre tisztuló árama millió apró vízcsöppre, finom párává válva lebeg és kavarg a vízesés körül, egy röpke pillanatra a fény minden egyes, addig rejtett színe láthatóvá válik, mesebeli tájjá változtatva a nagy folyók egyesülését.

Hamarosan az ország minden részébe eljut a hír.

Először azok mesélik el, akik ott voltak a vízesésnél. Mindenkinek elmondják, mit láttak, hogyan tisztult meg a vízesés.

Az emberek pedig lassan megértik, hogy az ő feladatuk nem más, mint hogy engedjék, hogy az Eredeti Folyó újra szabadon áramolhasson. És a vízesés újra minden színében tündökölhessen.

Nem azzal, hogy a saját színüket teszik a legélénkebbé, hanem azáltal, hogy teret adnak az Eredeti Folyó tiszta áramának. Mert bármilyen különbözőek is az emberek, a folyók és a vízesés mind ugyanabból a Forrásból származnak.

Ha engedjük, hogy szabadon áramoljon, akkor fénye, világossága minden békére és szépségre szomjazó számára visszatükröződhet.

Úgy legyen!